

יעל אבי-יונה גולדפרב

גדריה „רינה“, ירושלים

29. APR. 1966

דוֹתית, גישה שאינה רוצה להכיר ב־
קריטאריונים שמחוצה לה.

הטכניקה, בה משתמשת הציירת
במיוחד בקבוצת הפורטרטים (ציור
שמן בנוסח המאה ה־16) מעניינת ר'
מעניקה להם גוון מיוחד. הם אֶכס־
פרסיביים ואינם מותירים כל מרחק
בין הציירת לאוביאָקט.

העבודות המוצגות בתערוכה מעי־
דות על יכולת טכנית, מבלי שהן
מאפשרות לשפוט על יעל אבי-יונה
כציירת.

תערוכתה הראשונה של הציירת
אופינית לאמן צעיר, שיצא זה עתה
מכתלי בית־ספרו, ועדיין לא השאירו
היפושים או נסיונות את אותותיהם
בעבודתו. העבודות עומדות עדיין ב־
סימן של אפקטים היצוניים, המת־
משים באנונימיות של הדמויות ר'
באידה הבלתי־קונקראטית של ה־
מרכיבים.

גם שמות העבודות כמו „ירושלים
שלי“, „האנשים שלי“, „החיוך ש־
אהבתי“ — מעידים על תפישה, ש־
הסוביאקטיביות שלה היא כמעט יל־